WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 20 września 2011 r. *

W sprawie T-232/10

Couture Tech Ltd, z siedzibą w Tortoli (Brytyjskie Wyspy Dziewicze), reprezentowana przez B. Whyatta, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez G. Schneidera, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 marca 2010 r. (sprawa R 1509/2008-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego przedstawiającego godło Związku Radzieckiego jako wspólnotowego znaku towarowego,

* Język postępowania: angielski.

SĄD (czwarta izba),

w składzie: I. Pelikánová (sprawozdawca), prezes, K. Jürimäe i M. van der Woude, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 21 maja 2010 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 7 września 2010 r.,

uwzględniając decyzję Prezesa Sądu z dnia 9 grudnia 2010 r. oddalającą wniosek o wykluczenie sędziego przedstawiony przez stronę skarżącą,

uwzględniając, że w terminie miesiąca od dnia powiadomienia stron o zakończeniu procedury pisemnej nie wpłynął żaden wniosek o wyznaczenie rozprawy, i postanowiwszy, na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy i w zastosowaniu art. 135a regulaminu Sądu, orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia części ustnej postępowania,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 22 grudnia 2006 r. skarżąca, Couture Tech Ltd, dokonała w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)].

2 Znakiem towarowym, którego dotyczyło zgłoszenie, jest przedstawione poniżej oznaczenie graficzne:

3 Towary i usługi, dla których wystąpiono o rejestrację, należą do klas 3, 14, 18, 23, 26 i 43 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami.

4 Decyzją z dnia 27 sierpnia 2008 r. ekspert odmówił rejestracji z uzasadnieniem, że zgłoszony znak towarowy był sprzeczny z porządkiem publicznym lub z dobrymi obyczajami w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009] w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009).

5 W dniu 20 października 2008 r. skarżąca wniosła odwołanie od decyzji eksperta.

6 Decyzją z dnia 5 marca 2010 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Druga Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie. Izba Odwoławcza stwierdziła na wstępie, że zgłoszony znak towarowy stanowił przedstawienie godła byłego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich (ZSRR). Opierając się na węgierskich, łotewskich i czeskich przepisach prawa oraz praktyce administracyjnej w tych państwach, Izba Odwoławcza stwierdziła, że symbole związane z byłym ZSRR będą postrzegane jako sprzeczne z porządkiem publicznym lub z dobrymi obyczajami przez znaczącą część danego kręgu odbiorców, a mianowicie ogół odbiorców zamieszkujących tę część Unii Europejskiej, która była poddana reżimowi radzieckiemu. Izba Odwoławcza wywiodła stąd, że zgłoszony znak towarowy był sprzeczny z art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009, przynajmniej w odniesieniu do terytorium Węgier i Łotwy. Tymczasem w ocenie Izby Odwoławczej z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 wynika, że do odmowy rejestracji wystarczy, by oznaczenie było uznawane za sprzeczne z porządkiem publicznym lub z dobrymi obyczajami choćby w jednym państwie członkowskim. W tych okolicznościach Izba Odwoławcza uznała, że omawiany znak towarowy podlega odmowie rejestracji na podstawie art. 7 ust. 1 lit. f) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Żądania stron

7 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności skargi;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

8 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

9 Skarżąca podnosi dwa zarzuty, dotyczące, po pierwsze, naruszenia art. 7 ust. 1 lit. f) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i, po drugie, naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 7 ust. 1 lit. f) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009

10 Zarzut pierwszy dzieli się na dwie części. Pierwsza z nich odnosi się do naruszenia prawa, którego Izba Odwoławcza dopuściła się przy dokonywaniu wykładni art. 7 ust. 1 lit. f) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009. Druga część dotyczy błędu w ocenie, który Izba Odwoławcza popełniła, stosując powyższe przepisy do zgłoszonego znaku towarowego.

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej naruszenia prawa przy dokonywaniu wykładni art. 7 ust. 1 lit. f) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009

— Argumenty stron

11 Skarżąca podnosi, po pierwsze, że wbrew stwierdzeniu Izby Odwoławczej z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 nie wynika, by oznaczenie musiało podlegać odmowie rejestracji, jeżeli jest objęte bezwzględną podstawą odmowy rejestracji przewidzianą w art. 7 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia tylko w części Unii.

12 W istocie skarżąca uważa, że art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 przyświeca inny cel. Przepis ten znajduje zastosowanie, jeżeli niektóre krajowe porządki prawne albo nie przewidują przepisów określających odpowiedniki bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji wymienionych w art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, albo

przewidują dodatkowe względem nich podstawy odmowy rejestracji. Jego zastosowanie skutkuje tym, że niezależnie od bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji przewidzianych przez poszczególne państwa członkowskie, jedynymi właściwymi podstawami odmowy rejestracji w ramach procedury rejestracji wspólnotowego znaku towarowego są te wymienione w art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009.

13 Skarżąca uważa, że jej stanowisko znajduje potwierdzenie w użyciu w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 wyrażenia „bez względu na fakt". W istocie wykładnia wspomnianego przepisu przyjęta przez Izbę Odwoławczą zakłada, że wyrażenie to należy rozumieć jako „w przypadku gdy", „jeżeli" lub „wystarczy, że", a zatem wynika z błędnej lektury tego przepisu.

14 Skarżąca dodaje, że o ile art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 odnosi się do wszystkich bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji określonych w art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia, o tyle wykładnia dokonana przez Izbę Odwoławczą nie da się zastosować do każdej z tych podstaw, a w szczególności nie do tej przewidzianej w art. 7 ust. 1 lit. b) rzeczonego rozporządzenia.

15 Po drugie, opierając się na własnej interpretacji art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, skarżąca podnosi, że wbrew temu, co uznała Izba Odwoławcza, zawarte w art. 7 ust. 1 lit. f) tego aktu pojęcia porządku publicznego i dobrych obyczajów muszą być rozumiane jako odniesienie do porządku publicznego i dobrych obyczajów w Unii. Treść tych pojęć powinna zatem być analizowana poprzez odniesienie do prawa Unii, podstawowych założeń i zasad, na których ona bazuje i które są wspólne wszystkim państwom członkowskim, a także do umów międzynarodowych takich jak Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzona w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwana dalej „EKPC"). Natomiast ustawodawstwo, porządek publiczny i dobre obyczaje poszczególnych państw członkowskich, które mogą odbiegać od tych istniejących na poziomie Unii, nie są tutaj istotne.

16 Skarżąca podnosi w tym względzie, że w odróżnieniu od krajowych znaków towarowych rolą wspólnotowego znaku towarowego jest przyczynianie się do rozwoju działalności gospodarczej w ramach wspólnego rynku. W konsekwencji, zwłaszcza w świetle motywów 2–4 rozporządzenia nr 207/2009, wspólnotowy znak towarowy jest regulowany przez jednolite prawo Unii, korzysta z jednolitej ochrony i wywołuje skutki na całym terytorium Unii.

17 Jednocześnie zgodnie z motywem 12 rozporządzenia nr 207/2009 OHIM jest niezależnym organem funkcjonującym w ramach prawa Unii. W tych okolicznościach skarżąca uważa, że zarówno OHIM, jak i sąd Unii są zobowiązani do stosowania wspomnianego rozporządzenia w sposób niezależny od podejścia przyjmowanego w każdym z państw członkowskich odrębnie.

18 Co więcej, podejście polegające na uwzględnieniu porządku publicznego i dobrych obyczajów poszczególnych państw członkowskich prowadziłoby do zbyt dużego obciążenia procedury rejestracji wspólnotowego znaku towarowego, ze szkodą dla zgłaszającego. Zobowiązywałoby ono także zgłaszającego znak, który jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami tylko w jednym z 27 państw członkowskich Unii, do uzyskania 26 rejestracji krajowych. Okoliczność ta jest tym bardziej znamienna, że mimo iż na mocy art. 110 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 państwo członkowskie może zakazać używania wspólnotowego znaku towarowego, również na podstawie przepisów prawa karnego tego państwa, to fakt ten nie uzasadnia pozbawienia właściciela wspólnotowego znaku towarowego jego praw.

19 Skarżąca uważa, że jej stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie, zgodnie z którym wspólnotowy system znaków towarowych jest systemem autonomicznym, a jego stosowanie jest niezależne od wszelkich systemów krajowych. Orzecznictwo to wskazuje bowiem, że nie należy brać pod uwagę okoliczności charakterystycznych dla poszczególnych państw członkowskich, ani zgodności używania wspólnotowego znaku towarowego z prawem karnym tych państw.

20 Na wypadek gdyby Sąd uznał, że należy brać pod uwagę porządek prawny i dobre obyczaje panujące w poszczególnych państwach członkowskich, skarżąca podnosi, że przeprowadzane przez OHIM badanie musi uwzględniać wszystkie państwa członkowskie lub określone grupy tych państw, a nie tylko te, które OHIM uzna za stosowne wskazać. W szczególności należy przeprowadzić „ćwiczenie równowagi", bowiem punkt widzenia jednego państwa członkowskiego lub grupy państw członkowskich nie może zdominować poglądów w całej Unii.

21 OHIM kwestionuje zasadność argumentów skarżącej.

— Ocena Sądu

22 Po pierwsze, zgodnie z orzecznictwem art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że nie rejestruje się znaków towarowych, które w części Unii są objęte podstawą odmowy rejestracji określoną w art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia. Taką część może stanowić także pojedyncze państwo członkowskie (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawie C-25/05 P Storck przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-5719, pkt 81, 83).

23 W odniesieniu do argumentów skarżącej podważających tę wykładnię należy zauważyć przede wszystkim, że owa wykładnia nie jest sprzeczna z brzmieniem art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009. Użycie w tym przepisie wyrażenia „bez względu na fakt" oznacza, że w przypadku, gdy dane oznaczenie jest objęte bezwzględną podstawą odmowy rejestracji jedynie w części Unii, to fakt ten nie stanowi przeszkody dla zastosowania art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009. A zatem w następstwie łącznej lektury art. 7 ust. 1 i 2 tego aktu znak towarowy nie podlega rejestracji, jeżeli bezwzględna podstawa odmowy rejestracji występuje w całej Unii lub, w zależności od przypadku, jedynie na części jej obszaru.

24 Następnie, choć art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 został sformułowany w sposób ogólny, to z jego brzmienia nie wynika wcale, że określona w nim reguła musi mieć zastosowanie bezwzględnie do każdej z podstaw odmowy rejestracji wymienionych w art. 7 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia. Dodatkowo, jeżeli chodzi o bezwzględną podstawę odmowy rejestracji przewidzianą w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, wyraźnie przywołaną przez skarżącą, jest całkowicie możliwe, by dane oznaczenie było pozbawione charakteru odróżniającego jedynie w części Unii, w szczególności ze względu na to, że posiada znaczenie semantyczne jedynie w niektórych językach, lub z uwagi na odmienne praktyki w zakresie sprzedaży danych towarów lub usług.

25 Należy wreszcie wskazać, że fakt, iż w procedurze rejestracji wspólnotowego znaku towarowego jedynie istotne są bezwzględne podstawy odmowy rejestracji określone w art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, z pominięciem bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji przewidzianych w prawie państw członkowskich, wynika z natury rozporządzenia jako aktu bezwzględnie obowiązującego we wszystkich swych aspektach i bezpośrednio skutecznego we wszystkich państwach członkowskich. W tym zakresie omawiany przepis zawiera wyczerpującą listę bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji, które nie mają żadnego przełożenia na bezwzględne podstawy odmowy rejestracji przewidziane przez prawo państw członkowskich. Jednocześnie art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 precyzuje, że wspólnotowe znaki towarowe są rejestrowane na warunkach określonych w rozporządzeniu oraz w przewidziany w nim sposób. W konsekwencji nie można przyjąć proponowanej przez skarżącą wykładni art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w jej wyniku ten ustęp zostałby pozbawiony skuteczności (effet utile).

26 W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, że zgodnie z tym, co zostało wskazane przez Izbę Odwoławczą, z art. 7 ust. 1 lit. f) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 wynika, iż znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli jest on sprzeczny z porządkiem publicznym lub z dobrymi obyczajami w części Unii, przy czym w zależności od przypadku część tę może także stanowić pojedyncze państwo członkowskie.

27 Po drugie, co się tyczy kwestii tego, czy pojęcia porządku publicznego i dobrych obyczajów należy interpretować wyłącznie przez odniesienie do okoliczności wspólnych wszystkim państwom członkowskim, czy też należy wziąć pod uwagę szczególne

uwarunkowania każdego z państw członkowskich rozpatrywanych odrębnie, należy zauważyć, że w myśl orzecznictwa podstawową funkcją znaku towarowego jest identyfikacja pochodzenia handlowego towaru lub usługi, tak żeby umożliwić konsumentowi nabywającemu towar lub usługę oznaczone danym znakiem towarowym dokonanie przy kolejnym zakupie tego samego wyboru, jeśli doświadczenie było pozytywne, lub innego wyboru, jeśli było ono negatywne [wyrok Sądu z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-34/00 Eurocool Logistik przeciwko OHIM (EUROCOOL), Rec. s. II-683, pkt 37].

28 A zatem przeznaczeniem znaku towarowego jest używanie go w relacjach z kręgiem odbiorców składającym się z konsumentów towarów lub usług oznaczonych tym znakiem.

29 Leżący u źródła bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji określonej w art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009 interes ogólny polega na unikaniu rejestracji oznaczeń, których używanie na obszarze Unii naruszałoby panujące tam porządek publiczny lub dobre obyczaje.

30 W tych okolicznościach istnienie bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji określonej w art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009 trzeba oceniać przez odniesienie do sposobu postrzegania przeciętnego konsumenta towarów lub usług, dla których wystąpiono o rejestrację, znajdującego się na terytorium Unii.

31 Z jednej strony konsumenci przebywający na obszarze Unii znajdują się z definicji na terytorium jednego z państw członkowskich.

32 Z drugiej strony oznaczenia, które mogą być postrzegane przez właściwy krąg odbiorców jako sprzeczne z porządkiem publicznym lub z dobrymi obyczajami, niekoniecznie są takie same we wszystkich państwach członkowskich, przede wszystkim ze względów językowych, historycznych, społecznych czy kulturowych.

33 W rezultacie na postrzeganie znaku towarowego jako sprzecznego – lub nie – z porządkiem publicznym lub z dobrymi obyczajami wpływają okoliczności właściwe dla państwa członkowskiego, w którym znajdują się konsumenci tworzący właściwy krąg odbiorców.

34 W konsekwencji należy uznać, że do celów stosowania bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji określonej w art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009 należy brać pod uwagę nie tylko okoliczności wspólne wszystkim państwom członkowskim Unii, ale również szczególne uwarunkowania każdego z państw członkowskich rozpatrywanych odrębnie, które mogą wpłynąć na sposób postrzegania właściwego kręgu odbiorców znajdującego się na terytorium tych państw.

35 Wniosku tego nie są w stanie podważyć argumenty wysuwane przez skarżącą.

36 Po pierwsze, wspólnotowy system znaków towarowych jest systemem autonomicznym, którego stosowanie jest niezależne od wszelkich systemów krajowych [zob. wyrok Sądu z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-140/02 Sportwetten przeciwko OHIM – Intertops Sportwetten (INTERTOPS), Zb.Orz. s. II-3247, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo]. Okoliczność ta zakłada w szczególności, że istnienie bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji przewidzianej w art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009 musi być oceniane w każdym wypadku zgodnie z kryteriami określonymi w tym przepisie interpretowanymi przez odniesienie się do sposobu postrzegania właściwego kręgu odbiorców znajdującego się na obszarze Unii lub na części jej terytorium. Natomiast autonomiczny charakter wspólnotowego systemu znaków towarowych nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu uwarunkowań właściwych poszczególnym państwom członkowskim, które mogą wpłynąć na ów sposób postrzegania.

37 Odnosząc się w tym kontekście do przywołanych przez Izbę Odwoławczą w zaskarżonej decyzji przepisów prawa i praktyki administracyjnej niektórych państw członkowskich, należy wskazać, że elementy te zostały wzięte pod uwagę nie ze względu na ich walor normatywny, ale dlatego, że stanowią faktyczne przesłanki pozwalające ocenić sposób, w jaki właściwy krąg odbiorców znajdujący się w rozpatrywanych państwach członkowskich postrzega symbole związane z dawnym ZSRR. W tym stanie

rzeczy Izbie Odwoławczej nie można zarzucić, że w tym zakresie nie uwzględniła autonomicznego charakteru wspólnotowego systemu znaków towarowych.

38 Po drugie, cel polegający na rozwoju wspólnego rynku nie uzasadnia naruszania porządku publicznego lub dobrych obyczajów na części tego rynku.

39 Po trzecie, w zakresie, w jakim z art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 wynika, że OHIM bada stan faktyczny z urzędu, nie można twierdzić, iż przedstawiona w pkt 34 wykładnia nadmiernie obciąża procedurę rejestracji ze szkodą dla zgłaszającego. To do OHIM należy bowiem ustalenie istnienia bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji we wszystkich częściach Unii. W konsekwencji zgłaszający powinien ustosunkować się do zastrzeżeń faktycznie przedstawionych przez eksperta po przeprowadzonym przezeń badaniu.

40 Po czwarte, konieczność uzyskania i utrzymania rejestracji krajowych, gdy dany znak objęty jest bezwzględną podstawą odmowy rejestracji określoną w art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 jedynie w części Unii, stanowi bezpośrednie następstwo jednolitego charakteru wspólnotowego znaku towarowego, wyrażonego w motywie 3 rozporządzenia nr 207/2009 oraz w art. 1 ust. 2 tego aktu. Okoliczność ta jest zatem nierozerwalnie związana z ekonomiką wspomnianego rozporządzenia.

41 Po piąte, art. 110 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 dotyczy zakazu używania wspólnotowego znaku towarowego, który został już zarejestrowany. A zatem na przepis ten nie można powoływać się w ramach badania istnienia bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji określonej w art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009, które poprzedza dokonanie rejestracji znaku towarowego.

42 Zważywszy na powyższe, należy uznać, że Izba Odwoławcza nie naruszyła prawa, stwierdzając z jednej strony, że na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 należy odmówić rejestracji, jeżeli oznaczenie objęte jest bezwzględną podstawą odmowy rejestracji określoną w art. 7 ust. 1 lit. f) tego aktu jedynie w części Unii, w tym, w zależności od przypadku, w jednym tylko państwie członkowskim, a z drugiej strony, że do celów wykładni pojęć porządku publicznego i dobrych obyczajów należy brać pod uwagę elementy charakterystyczne dla państw członkowskich rozpatrywanych odrębnie.

43 W konsekwencji pierwszą część zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej błędu w ocenie popełnionego przy zastosowaniu art. 7 ust. 1 lit. f) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 do zgłoszonego znaku towarowego

— Argumenty stron

44 Opierając się na własnej interpretacji art. 7 ust. 1 lit. f) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 przedstawionej w ramach pierwszej części niniejszego zarzutu, skarżąca podnosi, że zgłoszony znak towarowy nie jest sprzeczny z porządkiem publicznym ani z dobrymi obyczajami panującymi w Unii, a w konsekwencji powinien był zostać dopuszczony do rejestracji.

45 Skarżąca podnosi w tym względzie, że w odróżnieniu od swastyki konotacje polityczne towarzyszące godłu dawnego ZSRR są rozmyte i przeobraziły się w skojarzenia nawiązujące do prowokacji, powiązanej z pojęciem awangardy, w związku z czym zgłoszony znak towarowy uzyskał „nowy charakter odróżniający".

46 Skarżąca dodaje, że symbol stanowiący zgłoszony znak towarowy nie został zakazany w żadnym z państw członkowskich Unii, a w 2005 r. Komisja oddaliła wniosek o ogólny zakaz posługiwania się symbolami komunistycznymi. Fakt, że niektóre formy użycia tych symboli mogą być ewentualnie zakazane na Węgrzech i na Łotwie, pozostaje bez znaczenia w kontekście procedury rejestracji.

47 Skarżąca zauważa wreszcie, że nie jest wykluczone, iż przewidziane w prawie węgierskim i łotewskim zakazy używania symboli takich jak zgłoszony znak towarowy są sprzeczne z EKPC.

48 OHIM kwestionuje zasadność argumentów skarżącej.

— Ocena Sądu

49 Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009 nie są rejestrowane znaki towarowe, które są sprzeczne z porządkiem publicznym lub z dobrymi obyczajami.

50 Z rozważań przeprowadzonych w ramach pierwszej części niniejszego zarzutu wynika, że badanie sprzeczności danego oznaczenia z porządkiem publicznym i z dobrymi obyczajami trzeba przeprowadzić poprzez odniesienie do sposobu postrzegania tego oznaczenia, gdy jest ono używane jako znak towarowy, przez właściwy krąg odbiorców znajdujący się w Unii lub na części jej terytorium. Ową część może stanowić, w zależności od przypadku, pojedyncze państwo członkowskie.

51 Na wstępie w niniejszej sprawie nie zostało zakwestionowane, że na właściwy krąg odbiorców składa się ogół odbiorców. W konsekwencji, jak słusznie wskazała Izba Odwoławcza w pkt 37 zaskarżonej decyzji, należy brać pod uwagę sposób postrzegania przeciętnych konsumentów należących do tego kręgu odbiorców, którzy posiadają przeciętny próg wrażliwości i tolerancji.

52 Wniosek Izby Odwoławczej, zgodnie z którym zgłoszony znak towarowy jest sprzeczny z porządkiem publicznym i z dobrymi obyczajami, wynika w szczególności z rozważenia kwestii dotyczących sytuacji na Węgrzech w związku z dominującym wpływem, jaki dawny ZSRR wywierał na to państwo członkowskie w niedawnej przeszłości.

53 Izba Odwoławcza powołała się w pierwszej kolejności na art. 269/B *1978. évi IV. törvény a Büntetö Törvénykönyvröl* (ustawy nr IV z 1978 r. ustanawiającej kodeks karny, zwanej dalej „węgierskim kodeksem karnym"), zatytułowany „Używanie symboli despotyzmu". Przepis ten przewiduje, co następuje:

„(1) Kto:

a) rozpowszechnia,

b) publicznie używa,

c) wystawia na widok publiczny,

swastykę, insygnia SS, symbol strzałokrzyżowców, sierp i młot, czerwoną gwiazdę pięcioramienną lub symbol je zawierający, jeśli nie zostały spełnione znamiona cięższego przestępstwa, popełnia występek i podlega karze grzywny.

(2) Nie podlega karze, kto popełnia czyn wskazany w ust. 1 w celu związanym z rozpowszechnianiem wiedzy, edukacją, nauką, sztuką albo informowaniem o wydarzeniach historycznych lub aktualnych.

(3) Przepisy ust. 1 i 2 nie znajdują zastosowania do oficjalnych, aktualnych symboli państwowych".

54 Izba Odwoławcza wyjaśniła, że zgodnie z komentarzami do węgierskiego kodeksu karnego symbol określa ideę, osobę lub zdarzenie i zawiera odznakę lub obraz stworzony, aby połączyć owo oznaczenie z określonymi ideą, osobą lub zdarzeniem. Ponadto publiczne używanie obejmuje sytuacje używania oznaczenia widniejącego na towarze jako znaku towarowego podczas dystrybucji tego towaru na rynku.

55 Po drugie, Izba Odwoławcza odniosła się do wytycznych Magyar Szabadalmi Hivatal (węgierskiego urzędu patentowego), który z dniem 1 stycznia 2011 r. został przekształcony w Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (węgierski urząd własności intelektualnej), zgodnie z którymi oznaczenia zawierające „symbole despotyzmu" są uznawane za sprzeczne z porządkiem publicznym.

56 Zważywszy na powyższe, Izba Odwoławcza uznała, że zgłoszony znak towarowy będzie postrzegany przez właściwy krąg odbiorców znajdujący się na Węgrzech jako sprzeczny z porządkiem publicznym lub z dobrymi obyczajami ze względu na to, że symbolizuje dawny ZSRR.

57 Co się tyczy zasadności tego stwierdzenia, należy na wstępie zauważyć, że w ramach oceny istnienia bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji określonej w art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009 elementy prawa krajowego, takie jak te rozpatrywane przez Izbę Odwoławczą w niniejszej sprawie, nie mają zastosowania ze względu na swój walor normatywny i nie stanowią w związku z tym przepisów, którymi OHIM

byłby związany. Jak zostało bowiem przypomniane w pkt 36 powyżej, wspólnotowy system znaków towarowych jest systemem autonomicznym, którego stosowanie jest niezależne od wszelkich systemów krajowych.

58 Niemniej elementy te stanowią faktyczne przesłanki pozwalające ocenić sposób, w jaki określone kategorie symboli są postrzegane przez właściwy krąg odbiorców znajdujący się w danym państwie członkowskim.

59 A zatem w niniejszej sprawie z przepisu art. 269/B węgierskiego kodeksu karnego, tak jak jest on interpretowany przez doktrynę i stosowany w praktyce administracyjnej, wynika, że ustawodawca węgierski uznał za konieczne zakazanie niektórych form używania „symboli despotyzmu", w tym sierpa i młota oraz czerwonej gwiazdy pięcioramiennej. Zakaz ten, który odnosi się także do używania wspomnianych oznaczeń jako znaku towarowego, jest obwarowany sankcjami karnymi.

60 Skarżąca nie kwestionuje ustaleń Izby Odwoławczej, zgodnie z którymi zakaz używania „symboli despotyzmu" jako znaku towarowego oznacza, że takie symbole są postrzegane jako sprzeczne z porządkiem publicznym lub z dobrymi obyczajami panującymi na Węgrzech.

61 Nie zaprzecza także, że zgłoszony znak towarowy stanowi odtworzenie godła dawnego ZSRR i zawiera między innymi sierp i młot oraz czerwoną gwiazdę pięcioramienną.

62 W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza nie popełniła błędu w ocenie, uznając, że używanie zgłoszonego znaku w charakterze znaku towarowego będzie postrzegane przez znaczącą część właściwego kręgu odbiorców znajdującą się na Węgrzech jako sprzeczne z porządkiem prawnym lub z dobrymi obyczajami w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009.

63 Argumenty skarżącej nie są w stanie podważyć tego stwierdzenia.

64 Tak więc z powyższego wynika, że jeżeli chodzi o Węgry, semantyczna treść godła dawnego ZSRR nie rozmyła się ani nie zmieniła się do tego stopnia, by nie był on już postrzegany jako symbol polityczny. W istocie, jak wskazała Izba Odwoławcza, znacząca część właściwego kręgu odbiorców znajdująca się na Węgrzech pamięta jeszcze okres dominującego wpływu dawnego ZSRR.

65 Do tego dochodzi fakt, że zgłoszony znak towarowy ogranicza się do odtworzenia godła dawnego ZSRR i nie zawiera żadnych dodatkowych elementów, które mogłyby rozmyć lub zmienić semantyczną treść tego symbolu.

66 Okoliczność, że niektóre formy używania „symboli despotyzmu" nie zostały zakazane przez prawo węgierskie, nie ma tutaj znaczenia. Z pkt 27–29 i 50 powyżej wynika bowiem, że badania istnienia bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji określonej w art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009 trzeba dokonywać poprzez odniesienie do sposobu, w jaki dane oznaczenie jest postrzegane w związku z używaniem go jako znaku towarowego.

67 Wreszcie Sąd nie jest właściwy do tego, by oceniać zgodność przepisu art. 269/B węgierskiego kodeksu karnego z EKPC. W każdym razie okoliczność ta nie ma znaczenia w niniejszej sprawie, ponieważ z pkt 57 i 58 powyżej wynika, że wspomniany przepis należy wziąć pod uwagę nie ze względu na jego walor normatywny, ale dlatego, że stanowi faktyczną przesłankę pozwalającą ocenić sposób postrzegania właściwego kręgu odbiorców znajdującego się na Węgrzech.

68 Niemniej zgodnie z art. 6 ust. 3 TUE prawa podstawowe, zagwarantowane w EKPC oraz wynikające z tradycji konstytucyjnych wspólnych państwom członkowskim, stanowią część prawa Unii jako zasady ogólne prawa. W konsekwencji przestrzeganie owych praw podstawowych stanowi warunek zgodności z prawem aktów Unii, w tym również zaskarżonej decyzji, a sąd Unii jest zobowiązany zapewnić ich poszanowanie.

69 W tym względzie w myśl art. 10 ust. 1 EKPC każdy ma prawo do wolności wyrażania opinii, które obejmuje w szczególności wolność przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych.

70 Na podstawie art. 10 ust. 2 EKPC korzystanie z wolności wyrażania opinii może podlegać pewnym ograniczeniom przewidzianym przez ustawę, które są niezbędne w społeczeństwie demokratycznym w interesie bezpieczeństwa państwowego, integralności terytorialnej lub bezpieczeństwa publicznego ze względu na konieczność zapobieżenia zakłóceniu porządku lub przestępstwu albo z uwagi na ochronę moralności.

71 Tymczasem skarżąca nie przedstawia żadnego argumentu, za pomocą którego mogłaby wykazać, że odmowa rejestracji zgłoszonego znaku towarowego stanowi ingerencję w korzystanie z wolności zagwarantowanej przez art. 10 ust. 1 EKPC niespełniającą wymogów art. 10 ust. 2 tego aktu. Tak czy inaczej skarżąca nie ma podstaw do powoływania się w niniejszym sporze na EKPC.

72 W świetle ogółu powyższych rozważań należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza nie popełniła błędu w ocenie, uznając, że w odczuciu właściwego kręgu odbiorców znajdującego się na Węgrzech zgłoszony znak towarowy jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub z dobrymi obyczajami i w związku z tym jego rejestracji należy odmówić na podstawie art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009.

73 W rezultacie drugą część zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadną, bez konieczności oceny innych kwestii rozpatrzonych przez Izbę Odwoławczą, a dotyczących sposobu postrzegania rozpatrywanego oznaczenia przez właściwy krąg odbiorców znajdujący się na Łotwie i w Republice Czeskiej.

74 Ponieważ obie części zarzutu pierwszego zostały oddalone, zarzut ten należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa

Argumenty stron

75 Skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza naruszyła zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, ponieważ odmówiła rejestracji zgłoszonego znaku towarowego, podczas gdy OHIM dopuścił wcześniej do rejestracji jej znak towarowy nr 3958154, który zawierał to samo oznaczenie i był poddany badaniu w tych samych warunkach co zgłoszony znak towarowy. Dopuszczając bowiem do rejestracji znaku towarowego nr 3958154, OHIM dostarczył jej w sposób domyślny dokładnych i bezwarunkowych zapewnień co do zdolności rejestrowej omawianego oznaczenia.

76 W tym kontekście skarżąca nie zgadza się z argumentem Izby Odwoławczej, zgodnie z którym rejestracja znaku towarowego nr 3958154 nastąpiła w wyniku błędu. To nie do zgłaszającego należy bowiem ustalanie, czy rezultat badania jest wiarygodny. Przeciwnie, zadaniem OHIM jest przeprowadzenie pogłębionej i stosownej analizy oraz stosowanie rozporządzenia nr 207/2009 w sposób jasny i pewny.

77 Skarżąca dodaje, że według jej wiedzy postępowanie rozpoznawcze dotyczące znaku towarowego nr 3958154 nie jest dotknięte żadnym błędem.

78 OHIM kwestionuje zasadność argumentów skarżącej.

Ocena Sądu

79 Zgodnie z orzecznictwem zgodność z prawem decyzji izb odwoławczych należy oceniać wyłącznie na podstawie rozporządzenia nr 207/2009, zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez sąd Unii, a nie na podstawie wcześniejszej praktyki decyzyjnej OHIM [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-106/00 Streamserve przeciwko OHIM (STREAMSERVE), Rec. s. II-723, pkt 66].

80 W konsekwencji skarżąca nie może zasadnie twierdzić, że dokonując rejestracji znaku towarowego nr 3958154, OHIM dostarczył jej zapewnień dotyczących zdolności rejestrowej zgłoszonego znaku towarowego. A fortiori skarżąca nie może skutecznie powoływać się na naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w tym względzie.

81 W pozostałym zakresie, niezależnie od zagadnienia, czy rejestracja znaku towarowego nr 3958154 była wynikiem błędu, badanie zarzutu pierwszego nie daje podstaw do stwierdzenia, że w zaskarżonej decyzji, będącej jedyną decyzją stanowiącą przedmiot niniejszej skargi, doszło do jakiegokolwiek naruszenia rozporządzenia nr 207/2009.

82 W tych okolicznościach należy oddalić zarzut drugi i co za tym idzie – skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

83 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem OHIM – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Couture Tech Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 20 września 2011 r.

Podpisy